

Споредъ *Флоринскій* българитѣ сж *славяни*, сжщо като тракийскитѣ племена, скититѣ и сарматитѣ (р. 89, 98). Тѣй като и *българскитѣ археологични паметници* нѣматъ споредъ него финско-татарски, а славянски характеръ, и понеже не е достатъчно за рѣшеніето на толкова важния въпросъ за произхода на прабългаритѣ, да се ослабяме само на десетина прабългарски имена, които всѣки тълкува по своему — *Флоринскій* счита за достатъчно и туй, ако се докаже, че името *българинъ* не сдържа неоспоримо доказателство за *неславянството* на прабългаритѣ. Безъ да издава своитѣ догадки за строго научна находка, той иска само да покаже, че името българинъ може да се произведе и отъ арийски коренъ.

За тая цѣль той съвсѣмъ вѣрно забѣлзва (р. 347), че прѣди всичко би било желателно да се обясни, кое *произношение* е по-правилно, руското ли — „болгары“ или чуждото „булгары“. — На страна на руското произношение, споредъ мнѣніето на *Флоринскій*, има едно прѣдимство, че то се срѣща у единъ народъ, който най-близу стои до самото име. Въ рускитѣ лѣтописи ние не срѣщаме формитѣ булгари, булгаръ, а по-стойнно — *болгары, болгаръ*. Едва ли може да се помисли, че тая звукова форма руситѣ ще сж и заели отъ южнитѣ славяни, защото името *болгаръ* е сжществувало въ Русия, още прѣди тоя народъ да се прѣсели отъ Волга и Кама на Дунава. Сжщо едва ли е вѣроятнo, че руситѣ сж обрнали по законитѣ на своя езикъ правилното произношение на името българинъ, ако това да би сжществувало; защото рускиятъ езикъ е много богатъ съ звукови срѣдства, та съ еднаква лекостъ би могълъ да си усвои и татарското и славянското произношение. Ако рускитѣ лѣтописи наричатъ маджаритѣ угри, па и по-голѣмата частъ отъ финскитѣ инородци не съ тия имена, които тѣ сами си даватъ, то туй произлиза не отъ мжчнотията, да се възпроизведе на руски езикъ първообразното име, а отъ навика, да се даватъ на чужди народи свои имена. Такава промѣна съ името българинъ не е могла да стане, защото туй име не е било замѣнено съ друго, руско, а е взето отъ истинското име на народа, слѣдователно, трѣбва да е било възпроизведено съ звукова точностъ, за това по е вѣроятнo, че *славянската* форма болгаръ, е по-правилна, отколкото татарската булгаръ. Но отъ само себе си се разбира, добавя *Флоринскій*, че това прѣдположение, ще получи сила само въ такъвъ случай, когато се докаже, че волжскитѣ българи произхождатъ не отъ татарски, а отъ славянски родъ, и че слѣдователно не славянитѣ сж били длъжни да примѣнятъ това име къмъ своя езикъ, а арабитѣ и татаритѣ сж го прѣправили на своя езикъ отъ славянски.

Немаловажна спорна точка за изслѣдвачитѣ на българската старина, образува българската нумизматика. Но това, забѣлзва *Флоринскій*, не може да бѣде доказателство, че първото отъ тия имена е по-вѣрно. „Българскитѣ монети били сѣчени изключително въ тоя периодъ, когато Камска България била вече мюсюлманска страна и жителитѣ ѝ не били вече тии българи, които отъ старо врѣме населявали тая земя. При новия етнографски съставъ името ѝ трѣбва да се е произнасяло по татарски, и не-